

O jednom novinářském selhání

Hušák ruinoval Sazku i svým platem 5,6 milionu měsíčně, a já jsem byl srab.

Proč?

Vysvětlím.

Před lety jsem měl v redakci malér právě kvůli Aleši Hušákovi, tehdejšímu generálnímu řediteli loterijní společnosti Sazka (jeho úřadování skončilo v roce 2011 bankrotem firmy a já si na ten malér vzpomněl).

V roce 1997 jsem málem skončil na dlažbě: dostal jsem se k dokumentům, dokazujícím, že je Sazka v dluzích, ožebračuje český sport, ale přitom si žije nad poměry.

Já se o tom rozhodl psát, a kdyby se tím někdo v té době vážně zabýval, Sazka by bankrotem docela jistě neskončila. Jenže já si nechal „zavřít hubu“!

O co šlo?

Vypracoval jsem tehdy zprávu s konkrétními čísly o tom, jak ze Sazky klesají příjmy ČSTV a jeho svazů, přičemž management Sazky pobírá statisícové, až milionové odměny (stejně tak, jako její představenstvo), výjezdní zasedání se konají v mexickém Acapulku nebo v Jižní Africe, všichni jezdí novými volvy a podobně.

Po této úvodní informaci jsem měl připravena ještě dvě pokračování.

Hušáka tento článek rozlítal natolik, že zavolal šéfredaktorovi a druhý den v 10 hodin jsem stál v pozoru před šéfredaktorovou kanceláří s tím, že „si o tom ve třech promluvíme“. K tomu ale nedošlo.

Po deseti minutách čekání vyšel z místnosti nějaký „Hušákův člověk“, podal mi ruku, a pravil: "Už je to vyřízené, pan šéfredaktor Vám všechno řekne."

Vstoupil jsem do kanceláře a celé jednání proběhlo během chvílky.

"Podívej se," pravil šéf, "Sazka nám navýšila roční objem inzerce z 12 na 18 milionů, takže si ta svá pokračování strč do prdele, jinak máš hodinového padáka. Nějaké námitky?!"

Byl jsem jako opařený.

Pracoval jsem v tehdy největším a nejčtenějším deníku v zemi, a měl svou prominentní pozici investigativního sportáka.

Přinášel jsem zajímavé kauzy, přispíval ke zvyšování nákladu a užíval si tu prestiž. Je samozřejmé, že jsem o tuto pozici nechtěl přijít.

Dnes se omlouvám celému českému sportu za svou zbabělost: měl jsem se vzepřít a nechat se vyhodit, protože tehdy by mne vzali v každé jiné redakci (zvláště s mými kontakty a materiály, které jsem měl v rukávu – a nejen o Sazce).

Jenomže v ten den jsem si uvědomil jinou věc: že ani v demokracii hlavou zeď neprorazím!

Do roku 1989 to chodilo tak, že šéfredaktoři všech důležitých médií se každé úterý dostavili na tiskový odbor ÚV KSČ a dostali instrukce, co se „může a nemůže“. Diktát strany byl zavazující a jeho plnění bezvýhradné.

Po roce 1990 se to změnilo: diktát strany nahradil diktát inzerce, a výsledek je do jisté míry stejný. Kdo zadává a platí inzerci, ten si může do značné míry diktovat, co a o čem se bude v novinách psát.

Rozdíl je jen v tom, že je tu víc stran a víc firem spojených s těmito partajemi. K tomu existují specializované reklamní agentury, které „perou“ přes inzerci peníze pro politické partaje.

Tyto agentury inzerci platí a tím pádem si také diktují. Z toho všeho vychází, že i dnešní svoboda médií je iluzorní, protože každé médium má někoho, kdo mu diktuje.

Nehodlám moralizovat na téma Aleše Hušáka. Byl šikovný a dělal jen to, co mu akcionáři dovolili. A ti dovolili mu hodně, protože jim za všechno dobře zaplatil.

Na valné hromadě ČSTV v Nymburce jsem se dověděl, že Sazka se od roku 1997 nikdy nedostala z řetězce dluhů, a nakonec jí zlomila vaz polyfunkční megalomanská aréna ve Vysočanech, jejíž výstavbu Sazka financovala. Neměla na to, ale pokračovala v tom.

Tuto halu si přál stát a realizaci pověřil tehdejšího náměstka ministryně školství, mládeže a tělovýchovy Ladislava Malého jako vládního zmocněnce, a tehdejšího šéfa hokejového svazu Karla Guta.

Stát se zachoval jako naivní debil a nechal je konat tak, jak konali.

Existují např. i doklady o tom, jak se likvidovala výběrová řízení (kdyby nechali halu postavit prvnímu vítězi výběrového řízení – americké firmě Stadivarios, která postavila polovinu hal pro NHL a NBA a zajistila jejich rentabilitu – tak by dnes bylo všechno v klidu!), protože ti, co je vyhrávali, nechtěli nic "pustit.

Do vězení se dostávají lidé za pár krádeží nad 5.000 korun, ale ti, co inkasují úplatky v řádech desítek milionů, dostávají státní vyznamenání, vstupují do síní slávy a jsou celebritami, ti jsou bezúhonní!

Halu tedy nakonec financovala Sazka (i když na to neměla).

První rozpočet v roce 2001 činil 2,75 miliardy korun, v roce 2004 už to bylo 8,5 mld. Kč, a výsledně souhrnné náklady překročily hranici 9 mld.

Od samého počátku bylo zcela jasné, že náklady na výstavbu haly jsou nevratné, ale Aleš Hušák se choval jako grand!

Po dostavbě haly v roce 2004 rozdál managementu a představenstvu zhruba miliardu korun na platech a odměnách (šlo celkem o 15 lidí z managementu firmy, 10 lidí z představenstva a 11 lidí z dozorčí rady), a ti všichni si začali žít jako lordi.

A utrácelo se dál: v letech 2006 až 2010 bylo utraceno přes 41 milionů za pronájem soukromých letadel, za výlety na olympiády se v letech 2004 - 2010 utratilo asi 70 milionů, na firemní ošacení padlo v letech 2008 - 2010 přes 10 milionů. Do budovy Sazky na Žižkově, zejména do prostor užívaných Alešem Hušákem, byla pořízena umělecká díla v hodnotě téměř 33 milionů.

Aleš Hušák měl v letech 2007 až 2010 průměrný měsíční příjem 5.638.635 Kč, přičemž součet jeho čisté roční mzdy s odměnami v letech 2007 až 2011 činil 274.787.259 Kč. Měl zajímavé

osobní benefity, např. osobního kuchaře, bezlimitní částky na pohoštění, pohonné hmoty, a další požitky pro členy své rodiny.

Přitom malé sportovní svazy, jejichž roční rozpočet by spasily dva až tři miliony, dostávaly částky v řádech statisíců, případně vůbec nic.

Ředitel Hušák jezdil v Bentley za šest milionů, elita Sazky v Audi A8 4.2 (6 aut) za téměř 13 milionů, k dispozici byl i Hummer za 1,5 milionu, členům představenstva sloužilo 15 aut Volvo, model XC 90.

Mnoho špičkových sportovců se nedočkalo příspěvků na svou činnost, přestože právě k tomu účelu byla Sazka ze zákona zřízena.

Tito sportovci si hradili účast na závodech na úrovni mistrovství světa, Evropy či Světového poháru ze svého anebo z prostředků svých osobních sponzorů.

Sport finančně skomíral, ale v Sazce to jen fičelo a Aleš Hušák seděl za stolem z palisandru (z Číny) za 1,5 milionu.

Sazka si koupila zámek s klášterem a pozemky v Rabštejně nad Střelou za 63.145.481 Kč, vilu s pozemkem v Nouzově za 13.365.935 Kč, moravské vinařství Kolby za 44.794.163 Kč.

Sazka, jako firma, už byla na odpis, ale nakoupila u Trutnova pozemky za 383.613.330 Kč pro projekt Arkadia (což mělo být gigantické kasino a centrum hazardních her, něco jako evropské Las Vegas).

Další centrum hazardu mělo vzniknout v blízkosti Rudné u Prahy.

Sazka nakonec skončila v roce 2011 v bankrotu s pohledávkami, které desetinásobně přesáhly její základní jmění.

K tomu všemu došlo především v důsledku toho, že si Aleš Hušák dokázal zařídit naprostou volnost pro své rozhodování prostřednictvím zkorumpovaných „statutárů“, a byl přímo zamilován do svých nikým neomezovaných rozhodnutí.

Důsledek?

Doplním svá fakta a v příštím roce už nebudu

Pavel Skramlík

Všichni ti, co chodili sázet Sportku, se těšili na výhru a současně byli přesvědčeni, že podporují český sport. Ve skutečnosti však podporovali Aleše Hušáka, jeho zkorumpovaný management, představenstvo, a dozorcí orgány.

Byl to jeden z velkých podvodů a já se stydím se za to, že jsem v samém jeho počátku, v roce 1997, byl zbabělcem.

Doplním svá fakta a v příštím roce už nebudu

Pavel Skramlík

